

1. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

2. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

3. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

4. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

5. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

6. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

7. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

8. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

9. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

10. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

11. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

12. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

13. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

14. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

15. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

16. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

17. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

18. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

19. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

20. **En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.**

En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka.

bo, Att du måst från mig wända. Mig tve-
kes wist att det är swårt, Att sådan tidning
höra. Mig harmfullts qwalen trycker hårdt,
Men ack! hwad vill jag göra?

17. Aldi, farväl, du blöda wän! Haf tack
för alla nöjen. Jag ber att Gud i himme-
len Sörsamlar tårars flöden; Jag lär ej mer
så falla dig En utwald wän af hjerta, Gud
gifwe allting lyckas sig, Så släkes all min
smärta.

18. Till sammans ej wi kunde nå, Att wä-
ra öden dela. Gif Gud! wi kunde lefwa så,
Att himlen och ej fela Till sista slut, då wi
en gång Skall ned i grafwen fara. Gud!
låt och då instämma sång Bland himlens
änglastara.

GS 797

Syra

En Mästares Klagan öfwer att hafwa blifwit swiken af sin Glicka.

Den Första:
Hjeltens Lön.

Den Andra:
Den lille Kolargossen.

Den Tredje:
Skälär.

Den Fjerde:
En Mästares Klagan öfwer att
hafwa blifwit swiken af sin
Glicka,

författad af
Peter Pehrson Sjöländer.

7.

Jönköping,
J. P. Lundströms Tryckeri,
1835.

Den lille Solargobben.

5. Omhider hog min tante fel, Som jag
till dig had fastad. Swärdivig war att haf-
wa del af den min färlig gästgad. Sin hog-
tomst af mig öra swär, Vår jag uppå dig
tänker, Och bjude der mig till sinnet gär, Och
in i hjerter fränder.

Hjeltens Lön.

1. Från hem, med forskers fana, Den unge Richard drog; På sina faders bana Det första steg han tog. I borgen nyh den läran Af Erubadurn han fått: Det sköna tillhörde äran, Den skönsta — hjelten blott!

2. "Oödliga Maria!" Han bad, med ned-sänkt lans, "De tappra och de fria, För dem har lifvet glans. Skänk mig, i fröjd och smärta, Den helga ärans tröst! Gif mig den skönstas hjerta! Gör mig bland hjeltar störst!"

3. Han ristade i hällen Sin ed, wid altar's rand, Och gick i stjerneqvällen Ombord till Syriens strand; Och snart hans svärd den läran Skref blodigt, som han fått: Att hjelten offerar äran, Han åt den skönsta blott!

4. "Ha," ropte Fursten, "sunnig I dig min arm jag har; Af den, hvars sejd du vunnit, Tag nu din lyckas da'r! Min dotter såg du gerna; Välan! hon skänks dig först: Hon är den skönsta tårna, Och du bland hjeltar störst."

5. Och när wid altarranden, I tusen vitt-nens rund, Aline gaf Richard handen, Då stög från mund till mund: "Du sveks ej af den läran, Som du sål väl förstått: Det sköna tillhörde äran, Den skönsta — hjelten blott!"

Din ledsnad mer du öfste till, Gärutan all
min smärta.

II. Jag finner nog, så får sig går, Som jag förut har skrifvit, Och liksom folket före-
spår, Du har mig öfvergifvit. Jag tror
du ej med uppsåt gjort, Ej heller fört den
willan; Ty jag har hört, ja, sett och sport,
En annan år emellan.

12. Med allvar jag rent säger dig, Men
 kan dig alldrig tvinga, Så framt du ej mis-
 tycker mig, Och finner mig för ringa; Men
 som jag ej uppmanar dig, Din gunst hos
 dem förspilla; Men ett jag ber, förglöm ej
 mig, Du ömma hjerta lilla!

13. Hvar aften jag mig lägger ner, Att njuta ro och hvila, Jag troget Gud i himlen ber, Att han mitt öde delar Till det som nyttigt är och bäst, Att genom werlden wandra; Till slut så bli en himmelsgåst, Ej werlden kan förändra.

14. Med ömkan jag uppå dig ser, Då du
från mig skall gånga. Då du min wån ej
blifwer mer, Tillstundar dagen långa. En
annan wån upptar mitt rum, Står fast bred-
wid din sida. Det förr afgjorda wånsförbund
Går du till sorg och qwida.

15. Ej nog jag kan belöna dig För hvar
den gång du burit, För minas skull, och så
för mig Det som ditt hjerta skurit, Förret
och harm jag falla får, Som är den tyngsta
bårda, Så oförskämt det öfvergår, Det tryc-
ker hjertan röda.

16. Jag alldrig nånsin kunde tro, Att det
så skulle hända, Att sådant swef skall i dem